

LBRIS

We know
books

Lize Spit

Se topește

roman

Traducere din limba neerlandeză de Oana Marin

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2025

ORA 9.00

Invitația a sosit în urmă cu trei săptămâni și fusese francată în mod excesiv. Greutatea timbrelor care, la rândul lor, or fi dus la plata unor taxe poștale suplimentare, inițial mi-a insuflat speranță: mai sunt și lucruri care, în mod reciproc, își fac posibilă existența.

Am găsit plicul deasupra restului de corespondență, vreo zece scrisori și pliante, adunate în două grămăjoare egale în fața ușii. Era mâna vecinului; câte un teanc pentru fiecare contraserviciu care ar mai trebui să fie și returnat. Sub plicul cu prea multe timbre era o ofertă de la o clarvăzătoare francofonă și o broșură de la un magazin de jucării, adresată vecinilor de deasupra – cutia mea poștală e deseori Triunghiul Bermudelor pentru corespondența care-i face pe țânci să se smiorcăie. Alături erau facturi și patru prospecte de la un supermarket ieftin, de fiecare dată cu același curcan umplut cu zgârcenie, o prăjitură de Crăciun cu cafea, vin la un preț bun. Într-adevăr, încă nu-mi făcusem niciun plan pentru Revelion.

Am ridicat simulacrul de baricadă, am intrat în apartament și, cu scrisorile în mână, mi-am făcut turul obișnuit, în care deschideam fiecare ușă, neștiind ce ar fi mai rău: să dau o dată peste vreun intrus sau tot de camerele alea goale.

După ce mi-am pus în cuier haina și mănușile cu un singur deget, m-am apucat de făcut cina. Am curățat un cartof, i-am tăiat cornițele care îi crescuseră de la stat la lumină. Am umplut fierbătorul și, ca să știe că trebuie să se grăbească, am dat deja focul la maximum sub cratița goală.

În timp ce așteptam, m-am aplecat asupra scrisorii.

Numele meu și adresa erau scrise de mână, cu pix negru, recunoșteam scrisul, dar nu mai știam al cui e. Cu vârful curățătorului de cartofi am desfăcut o margine. Au ieșit la iveală un cartonaș alb, o fotografie de bebeluș și un nume. Chiar și să mă

uit cum trebuie la imagine, nume sau dată, mi-am dat seama că e o poză de-a lui Jan și că nu era vorba de vreun anunț de naștere. Anul ăsta, pe 30 decembrie, ar fi împlinit treizeci de ani.

Mi-am aruncat din nou ochii pe adresă, la numele străzii. Grafia neîngrijită se întipărise adânc pe hârtie, bețișoarele săltau cu puțin deasupra rândului. Sigur era scrisul de mână al lui Pim. Ani de zile am fost colega lui de bancă, l-am văzut cum scrie la lucrările de control. N-am înțeles niciodată de ce apăsa atât de tare pe stilou. Nu-i făcea răspunsurile mai corecte.

Deci Pim îmi căutase adresa. O transcrisese fără greșeli, literă cu literă. Invitația în sine era tipărită. Înăuntrul era un text lămuritor, într-un chenar.

„Dragă...” Punctele de suspensie lăsau loc pentru numele meu, scris de mână. „După cum știți deja, luna aceasta nu numai că Jan ar fi împlinit treizeci de ani, dar sărbătorim și darea în funcțiune a fermei noastre de lapte, aproape în întregime automatizate. E timpul să ne strângem din nou laolaltă, la un pahar și o gustare.”

Mi-am scos pantofii, ca să simt parchetul delicat sub tălpi. Petrecerea postumă a lui Jan se transformase într-un găselniță publicitară, o încercare de a aduna cât mai multă lume cu ocazia lansării unei afaceri.

N-am citit mai departe. Am aruncat la coșul de gunoi invitația, cu tot cu restul corespondenței, plus cojile de cartofi. Am dat drumul la robinet, mi-am ținut încheieturile de la mâini sub jetul rece, mi-am dat cu apă pe față.

Cratița goală de fontă pocnea, cerșea și ea niște apă. Deși fierbătorul tocmai își terminase treaba, am stins iar focul la aragaz. Mi s-a dus foamea.

Bineînțeles, știam încă dinainte să-mi șterg obrajii cu șervetul de bucătărie că n-o să fiu în stare să las lucrurile așa.

Am scos invitația din gunoi.

Poza lui Jan se pătase de la amidonul din cojile de cartofi. O dără neagră îi pleca de la gură, buzele mânjite i se întindeau până după frunte. Cu un colț al șervetului de bucătărie am încercat să-i readuc la loc zâmbetul lui Jan.

„Ora 15.00: deschiderea porților grajdului. Ora 15.15: scurtă demonstrație a robotului de muls, urmată de o petrecere. P.S. Să aveți haine călduroase pe voi. Nu aduceți flori, doar o fotografie sau o amintire frumoasă cu fratele meu. Le puteți trimite dinainte pe mail la info@vizitalaptarie.be sau le puteți posta pe pagina de Facebook a lui Jan. A se vedea pe verso itinerarul.”

Pe spatele invitației, sub o hartă rutieră simplificată, era un citat siropos. L-am citit de câteva ori cu glas tare, după cum probabil a și intenționat Pim. Rămâneau tot niște fraze care își dădeau prea tare osteneala.

Între timp a trecut de ora nouă, tocmai ce-am trecut de Vilvoorde. Ceasul din mașină pălpăie la câteva secunde și e cu câteva minute înainte față de ora afișată de telefonul mobil. Poate că e de la frig. Cât conduc pe autostradă, chipul lui Jan rămâne lângă mine, pe scaunul pasagerului, lipsit de expresie.

N-am invitația la mine, lângă poză. Nu e nevoie să mai arunc vreo privire nici la orele indicate, nici la itinerar.

Doar de ditamai stratul ăla de timbre poștale de pe plic am nevoie. Timbrele sunt dovada că Pim voia să fie sigur că invitația ajunge la mine. Desigur, știu că nu este adresată persoanei care sunt acum, ci celei care eram ultima oară când am vorbit, Evei de dinaintea verii lui 2002. De aceea fac azi exact ce-aș fi făcut atunci: deși fără niciun chef, tot o să-mi fac apariția.

4 IULIE 2002

Dinspre grădină se aude vocea crainicului de știri. E joi. Sunt atât de multe blocaje în trafic, încât o enumerare a locurilor unde coloana de mașini de la ora de vârf înaintează ar fi mai la îndemână. Se emite o atenționare că vor veni câteva zile fierbinți. După prognoza meteo e pus *The Ketchup Song*. Melodia e acoperită de fâlfâitul din aripi al păsărilor care își iau zborul.

Poate ține de faptul că în sfârșit am dormit și eu ca lumea sau că muzica imprimă ritmul adecvat fiecărui gest, dar, pentru prima oară din iarnă încoace, mi se pare că mă trezesc în locul potrivit. În fața mea se întinde o vară încă neatinsă. Clopotele bisericii or să vegheze trecerea fiecărei ore, nimeni n-o să dea acele ceasornicului înainte sau înapoi, nici chiar Laurens sau Pim. Pentru prima dată de la înmormântarea lui Jan, gândul ăsta mă liniștește. Trebuie doar să urmez cadența indicată și totul va fi în regulă.

Mă ridic în capul oaselor în patul meu suprapus. De-abia acum văd că Tessie stă lângă culcușul ei. Perii scurți, țepoși, i se lipesc de fruntea transpirată. Își inspectează așternutul, se uită dacă pânza are exact aceeași lungime de ambele părți ale patului.

— Ai dormit bine azi-noapte? o întreb.

Dă din cap că da.

E o zi perfectă pentru niște bomboane sfarmă-fâlci.

Când mă duc să-mi iau bicicleta, dau peste tata. Fumează în timp ce ascultă cu oarece mândrie știrile de la ora unsprezece, care se revarsă limpede și tare din radioul pe care l-a agățat adineaori în vârful cireșului, ca să alunge ciorile. Se sprijină de clădirea din spatele casei, căreia îi zicem „atelier”, deși acolo nu meșterește nimeni vreodată.

Coloana de mașini înspre mare încă nu s-a fluidizat, din cauza a două accidente grave de pe E40, între timp mi-am vârat în fiecare șosetă câte o monedă de cincizeci de cenți. La fiecare pas, bănuțul se mai lasă nițel în jos.

Tata își scoate dintre buze mucul de țigară care a ajuns până la filtru, îl stinge călcându-l cu papucul, îl ridică.

Are pe el niște blugi negri. Pe vremuri erau pantalonii lui de lucru, dar acum li s-a dus croiul. Puțin mai sus de genunchi sunt două umflături în material, urma întipărită de cât stă pe vine cel mai des, lângă lada de bere.

— Eva, zice.

Face stânga împrejur, îmi face semn să vin după el. Din gura lui, numele îmi sună a ordin, câteodată a întrebare, rareori a ceva de-al meu.

Merg după tata până în atelier. Monedele se lasă în jos de-a lungul gleznelor până dedesubt.

Maică-mea a venit cu denumirea de „atelier” când au cumpărat casa asta și fiecare cameră goală le permitea încă să o transforme în orice, doar dacă ei i-ar fi repetat îndeajuns destinația. Tata o să facă lucruri mărețe aici. Să întrețină grădina, să tundă gardul viu, să amenajeze un morman de compost, să renoveze sala de baie. Aceasta din urmă fusese folosită de foștii proprietari drept dormitor pentru copii și avea un tapet cu ursuleți. În mijlocul încăperii tata meșterise o jumătate de zid din cărămizi cu goluri, ca să atârne o chiuvetă de el. Faianță pe pereți or să pună când or să aibă bani de așa ceva. Jolan descoperise că găurile din cărămizi se pretau de minune drept suport pentru periutele de dinți.

— Foarte practic, pentru moment, a decis mama.

Jolan a dedus încă de pe atunci: nu e vorba de moment în „pentru moment”.

Prin atelier sunt peste tot cutii goale de bere și alte gunoaie. Pereții sunt acoperiți de ciuperci. Cele mai multe cresc strâmb pe tulpină, de pot să se benocleze de după pălărioară, ca să vadă cu ochii lor ce se pune de fapt la cale pe aici, în toate orele alea.

Tata își aruncă chiștocul stins într-una dintre cutii, unde mai e un gât de bere.

— Altfel mă cicălește ființa aia. Arată înspre ușa care face legătura cu casa, dând în bucătărie.

Umerii tatei au o adâncitură sus, dau impresia că îi atârnă prea greu subsuorile. Ne uităm nițel unul la altul, în mijlocul unui atelier în care sunt înșirate tot felul de articole promoționale pe care magazinul de băuturi Peters ți le dă odată cu lăzile de Maes Pils – șepci albastre, tăvi gonflabile albastre, pentru bere, mingi albastre de plajă.

Oare tata vede ce văd eu: că aici s-a făcut un depozit cu potențiale premii de tombolă?

Privirea îmi cade pe bormașina care nu e atârnată de tavan, cum sunt celelalte unelte, ci e pe o etajeră care a fost nu demult

asamblată și prinsă de perete. A fost singura dată când mașina de găurit a fost folosită. Dificil de spus care dintre ele i-a dat un motiv să existe celelalte: bormașina sau etajera.

Toate sculele astea n-au ajuns aici așa, din senin. Locuim nu prea departe de un ALDI – cât pe ce să te poți duce pe jos, totuși trebuie să iei bicicleta. În fiecare an bagă câte o chestie pe care tații încă nu o au în dotare. Pe podul de peste autostradă care desparte satul nostru de cel vecin vezi în mod regulat mergând pe bicicletă anevoios și în zigzag mămici care au la ghidon fierăstraie de mână pentru traforaj, brațe de masaj MEDION, foarfeci pentru tăiat gardul viu și clești pentru grătar.

Noi i-am făcut cadou tatei bormașina asta acum un an. A fost fericit din cale-afară când încă era împachetată, pusă pe bufet. După ce-a despachetat-o, a lăsat-o pe un teanc de șervete de bucătărie călcate. Acolo a și rămas până când pregătirile pentru următoarea lui zi de naștere n-au mai putut fi amânate.

— O bormașină este utilizată în medie doar unsprezece minute în toată durata ei de viață, zice tata.

— E puțin, zic eu.

Mă uit să văd dacă mai are eticheta cu prețul lipită pe cutie, ca să calculez costul pe secundă. Pot să le spun lui Pim și lui Laurens numaidecât. S-ar putea să-i intereseze.

— Uite, Evi. Asta voiam să-ți arăt.

Tata arată înspre un laț, care se bălăngăne de bârna de lemn mijlocie a șarpantei, lângă foarfeca pentru tăiat gardul viu.

— Nici nu-ți dai seama când o vezi cât de greu e să legi cum trebuie așa ceva, nu?

Reacionez cu un ridicat de umeri. Atât la lucrurile care le sunt indiferente, cât și la cele de care le pasă foarte mult, dar pentru care nu găsesc cuvintele potrivite, oamenii ridică din umeri. De fiecare dată mă gândesc că ar trebui aleasă urgent o altă parte a corpului, eventual un alt gest. În anatomia umerilor, spre deosebire de cea a sprâncenelor, nu e destul loc de nuanțe.

— Nu poate oricine să facă un nod așa, zice el, trebuie să atârne precis la înălțimea potrivită.

— Văd și eu, zic. Și care-i înălțimea potrivită?

Întrebarea mea nu e ascultată.

— Dacă faci nodul greșit, te chinui. Doar n-ai vrea să mă chinui, nu?

Mă uit din nou la laț, scuturând din cap a negație.

— Dacă nu-i destul de sus când cazii, nu-ți rupi gâtul. Și atunci durează foarte mult. Și dacă e prea sus când cazii, și se retează gâtul de tot, doar nu vrei să le faci una ca asta oamenilor care or să te găsească. Nu?

— Nu, cum să vrei una ca asta, zic.

Tata poartă o șapcă pe cap. Sudoarea din ultimele zile a intrat în material și s-a uscat. Sarea a lăsat niște linii albe, șerpuitoare la înălțimea frunții. Cu cât sunt zilele mai calde, cu atât mai sus e dâra.

Se uită la mine în tăcere, își scoate șapca, verifică dacă e ceva ieșit din comun la ea. Nu vede despre ce e vorba. Șapca aterizează înapoi pe cap, de data asta întoarsă.

Nu pot decât să mă gândesc: bărbatul ăsta e tata. E mai în vârstă decât media, pentru că abia târziu a cunoscut pe cineva care să vrea copii cu el. Lucrează la bancă, nu intră niciodată în detalii referitor la ce anume face acolo, iar alții nici atât nu întrebă, deoarece oamenii oricum presupun că dacă respectivul nu începe din proprie inițiativă să povestească, atunci nici nu-i nimic de spus. Ca să ajungă la serviciu, tata trebuie să meargă pe bicicletă în fiecare zi – și când plouă – până la o stație de autobuz, ca apoi să mai ia autobuzul o jumătate de oră. În zilele alea lucrătoare câștigă fix atât cât să-și întrețină membrii familiei, care nu pun întrebări, ca să le plătească acoperișul de deasupra capului, de bărnele căruia poate să atârne cadourile pe care ei i le cumpără din banii lui, fără ca el să-și dorească așa ceva.

Sunt cea mai mare dintre ficele acestui bărbat, așa că nu-mi permit să dau pur și simplu din cap sau să-i dau vreun răspuns fără să știu exact ce are de gând.

Mă sforțez să am o expresie pe chip. Nu-i surâs. Nu-i compătimire. Poate că-i înțelegere, deși nu știu cum ar trebui să arate, tradusă printr-o grimasă.

— Crezi, la fel ca maică-ta, că boșorogul ăsta nu face niciodată ceea ce zice. Că boșorogul ăsta n-are tupeu de una ca asta?

Tata zice mereu „maică-ta” și mama la fel face când e vorba de tata, zice „taică-tău”. Nu e într-o parte cinstit. Așa încearcă să iasă basma curată, purtându-se de parcă eu i-aș fi ales pe ei.

— Vrei să-ți fac o demonstrație?

Ia scara șubredă, o deschide chiar sub funie și urcă pe trepte. După cea de-a treia, scara începe să se clatine periculos. Mă apropii, mă postez într-o parte ca să o stabilizez. Monedele mi se strecoară în jos, până sub tălpi. Radiojurnalul de la ora unsprezece s-a terminat și e urmat de publicitate.

— Nu plățiți niciodată în plus. Dacă găsiți același aparat mai ieftin în alt magazin, vă dăm diferența înapoi.

Tata ajunge în vârful scării. Se clatină, cu ambele picioare pe treapta cea mai de sus, reușește să stea fix sub funie. Coarda se bălângăne într-o parte, vine înapoi și îl lovește ușor peste ceafă. El aproape că-și pierde echilibrul. Țin zdravăn de scară. Pot doar să mă asigur că tata n-o să cadă. Nu pot să mă asigur că nu sare. De la forța cu care mă sprijin pe picioare, monedele lăsate în jos îmi intră și mai tare în piele. Efigia regelui Albert al II-lea îmi va rămâne pentru tot restul vieții întipărită în tălpi.

Tata trage scurt de laț – e legat destul de zdravăn. Și-l dă după gât. Aruncă o privire înspre propriul imperiu albastru. Dă din cap. Gestul aduce foarte mult a satisfacție.

— Oamenii care se spânzură își zdrelesc adesea pielea de pe gât cu unghiile. De regret. Regrete nu trebuie să ai, zic.

Dau din cap a aprobare.

— M-ai auzit, Eva?

Dau din nou din cap.

— Bine, atunci ce ziceam?

— Că nu trebuie să ai niciodată regrete, zic.

— Nu înțeleg ce spui.

— Regrete nu trebuie să ai niciodată, repet, mai tare.

De-abia acum se uită înspre mine, vede cum țin scara să nu cadă.

Tace câteva momente.

— Ar trebui să-ți faci odată ceva la părul ăla, Eva, zice apoi. Nu prea-ți stă ca lumea.

După părerea mea, părul meu are exact lungimea potrivită: destul de scurt ca să-l las desfăcut când e frig afară, fix destul de lung ca să-l prind în coadă când e cald. Tata încă nu s-a obișnuit. Acum o săptămână mi-am mai tăiat singură câțiva centimetri, pentru că se despicasă la vârfuri. L-am scurtat în oglinda din baia cu mucegai, deasupra mobilierului demodat de acolo, cu foarfeca pe care mama câteodată o folosește la tăiat bucăți de stofă.

— Mersi că ai vrut să-mi ții de scară, Eva, zice tata.

Între timp și-a scos gâtul din laț și s-a dat din nou cu două trepte mai jos.

— Ești singura care e la curent cu chestia asta. Nici măcar maică-ta nu știe nimic. Hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Dibuie cu mâna prin buzunar, își aprinde deja o altă țigară, sprijinindu-se cu partea inferioară a spatelui de treptele de pe la mijloc ale scării.

— Dacă ți-am arătat, probabil e un semn bun. Își sugerează obrăzii. Coboară cu grijă treptele care au mai rămas. Când ajunge jos, îmi dă una după umeri atât de tare, că-mi pierd echilibrul, genul de palmă pe care tații s-ar cuveni să le-o dea fiilor.

— Fumatul nu-ți face bine, zic.

În vitrina magazinului cu de toate din sat sunt expuse niște Raiders pe o bucată de gazon artificial. De fapt, nici nu mai există batoanele astea de ciocolată – între timp se numesc Twix – dar nimeni nu îndrăznește să-i spună lui Agnes. Ține magazinul ăsta de mai multă vreme de cât ar putea majoritatea să-și aducă aminte.

În locul ăsta îngust, prelung, găsești cam tot ce ar trebui să fie într-o băcănie micuță de la țară. Totuși, lumea vine mai mult pentru lucruri care nu se strică, nu se stafidesc sau nu se usucă. Verișorul lui Laurens a avut odată tupeul să aducă înapoi la magazin un pachet expirat de tăiței.

— Băietă, asta nu e data de expirare, e data de fabricație, l-a boscorodit Agnes. După o scurtă discuție, pastele au fost schimbate pe o cutie de markere pe bază de alcool. Câteva ore mai târziu, pe

tăblița de la intrare era scris în completare PENTRU TOATE BUNURILE ALIMENTARE USCATE: CARE NECESITĂ PREPARARE. Agnes n-a încercat niciodată să-și ispășească fapta. Dimpotrivă. S-a specializat pe falsificarea datei de expirare. Cu un pix cu vârful subțire, dintr-un trei face un opt sau un nouă, ianuarie se transformă ca prin magie în iulie, doar printr-o liniuță orizontală. Știe că sătenii tot la ea or să vină: cine vrea să facă pe pretențiosul n-are decât să se ducă la zece minute cu mașina în cel mai apropiat cătun ca să ia o pungă de făină. Principiile au întotdeauna niște limite. Chiar și verișorul lui Laurens ar fi venit din nou să cumpere tăiței.

Intru. Ziua asta a început bine. Îi sunt datoare cu niște bomboane sfarmă-fălci. Prezența îmi este remarcată de un clopoțel, nu e la fel ca la măcelărie, aici sună aproape a țipăt.

Obloanele magazinului sunt lăsate aproape de tot, e întuneric înăuntru. Miroase a răcoare jilavă și a închis printre rafturile pline ochi. O dimineață ținută prea mult la păstrare. Aștept și sunt cu ochii pe ușa de la camera de locuit din spatele magazinului. Acolo își are Agnes ascunzătoarea, completează cuvinte încrucișate trase la xerox. O fi având un scaun și o masă pe acolo, poate și o bucătărie. Nimeni n-ar putea să confirme.

Stau și aștept, că lui Agnes nu-i place când clienții se apucă să-și bage nasul peste tot când nu e ea acolo. Îmi dezleg șireturile, scot monedele din șosete. Nu trebuia să ascund măruntul azi-dimineață. Mama nici că m-a văzut când plec.

— Hei, Eva, se aude. Termin de legat șireturile și mă îndrept din nou de spate.

Agnes se duce repezitor spre tejghea, merge ușor încovoiată. I s-a strâmbat spinarea sub formă de gheridon. Laurens a glumit odată, oare câte halbe de bere ar fi capabilă să ducă pe omoplați, fără să le verse. Azi estimez că ar fi opt. Să țin minte, poate îi zic imediat lui Laurens.

Merg după Agnes, printre rafturile gri cu bureți, scobitori, tampoane și flori de plastic. Știe ce am venit să cumpăr. Dulciurile sunt pe culoarul din mijloc.

— Unde sunt ceilalți doi muschetari, băiatul măcelarului și al crescătorului de animale? Întrebă. Ridic din umeri.

De când soțul lui Agnes a părăsit-o pentru un bărbat, de când și-a pus noul slogan pe tăblița de la intrare, nu mai dă voie clienților să se servească singuri cu dulciuri, nici măcar mie.

Cer politicos douăzeci de bomboane acrișoare sub formă de farfurii zburătoare, cinci benzi de jeleuri și două pungi de sfarmă-fălci. Ea le dă drumul într-un cornet de hârtie.

— Mai ieși azi cu fratele ăla al lui Jan? Le împarți cu el? Întrebă ea.

Dau din cap cu convingere, deși nu sunt sigură.

Îmi dă câte puțin în plus din toate.

Cu cornetul la ghidon, o tai prin sat pe bicicletă. Scanez străzile goale sperând că, după ce mă uit destul, Laurens și Pim or să se ivească din colajele cu amintiri de demult. După o oră s-au terminat bomboanele. Mă pișcă în cerul gurii de la acid. Mă apasă pe stomac. Ar fi trebuit să stau acasă. Or să fi încercat să mă sune.

Pedalez pe lângă măcelărie.

Bicicleta lui Laurens nu e rezemată de zid. Poate că are prieteni sau hobbyuri noi de care nu mi-a zis nimic, o fi plecat de acasă. Poate azi pur și simplu și-a pus bicicleta în garaj, pe vremea asta mai bine se uită la televizor decât să vină pe la mine.

Mă holbez înăuntru prin geamul mare al vitrinei. Pastorul alege niște mezeluri. Arată înspre niște șuncă. Mama lui Laurens trece bucata de jambon prin mașina de feliat. Pe ușa deschisă a magazinului aud cum se mișcă încet lamele. Tăiatul cărnii nu sună a ceva care pocnește, ci care se destramă.

Laurens are dreptate. „O vită e alcătuită dintr-un milion de fire.”, a zis odată la școală, în pauza de prânz, în timp ce făcea biluțe din miez de pâine, despărțea o bucată de cârnăț în fire și apoi învelea cu ele fiecare biluță, separat. „Odată ce-ți dai seama de chestia asta, nu ți se mai pare cine știe ce să o despici.” Nu suna a ceva scos din capul lui, dar faptul că reținuse fraza era, oricum, tare.

Aproape întotdeauna mă liniștea să mă uit la mama lui Laurens. Vorbește despre vreme, care e pe punctul să se schimbe,